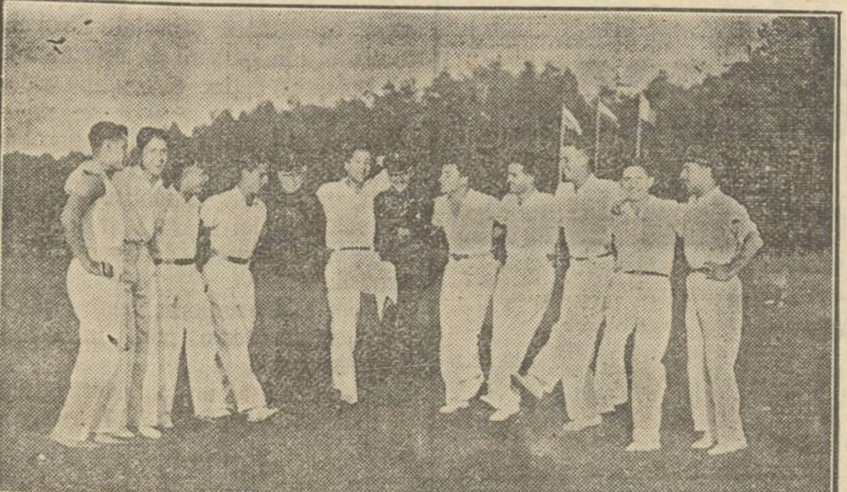
Pe vremea când se lua mingea învinşilor. Cum a jucat d. Milan Stoiadinovici în campionatele României de tennis. Football cu ghete cu crep. Când schimbi cluburile cum schimbi batistele.

Gânduri de însurătoare

Cu d-nii Nicu Lucescu şi Vică Negulescu în Palestina

Lecţii de... horă pentru uzul ofiţerilor polonezi

Cu Dincă Schileru, identitatea jucătorului de football se complectează cu semnalmentele i.. lectualului de rasă şi cu atributele unei strălucite situaţii sociale. Descendent al unei vechi familii boereşti, Dincă Schileru a înfrăţit de minune orizonturile clasei sale sociale cu democraţia absolută a sportului, furnizând exemplul frumos al unui excelent jucător de football, dublat de un admirabil camarad şi de un nu mai puţin convins îndrăgostit al preocupărilor intelectuale...

Jucător onest, simpatic, pe câmpul de joc, Dincă Schileru câştigă noui medalii de simpatie în viaţa lui particulară, unde e prezent la matchul unei discuţii cu o inteligenţă remarcabilă şi cu o ţinută din cele mai agreabile.

Am stat de vorbă cu el într'una din după amiezile însorite ale acestei săptămâni. L-am găsit acasă, în block-houseul din strada Grigore Alexandrescu No. 70, unde drumurile noastre profesionale se opriseră şi cu alt prilej, pentru o convorbire mondenă cu fosta vedetă a frumuseţii bucureştene, d-ra Magda Demetrescu...

O PROPIETAREASA RAVNITA

Dincă Schileru, locuind aci, la etajul I, împreună cu fratele său, avocatul Aristică Schileru, e chiriaşul d-rei Magda Demetrescu, care a rămas din recolta popularităţii de acum câţiva ani, cu proprietatea acestui foarte frumos block-house depe strada Grigore Alexandrescu.

Interior elegant. Mobilă modernă, covoare scumpe, tablouri.

Imbrăcat într'un training simpatic, Dincă apare în pragul uşii cu filele despuiate ale unui volum...

— Te distrai cu vre-un roman?

— Aşi trebui să răspund că, dimpotrivă, mă luptam cu... Romanul. Imi dau examenele la Drept...

— In sesiunea de Octombrie?

— Da, acum în Octombrie şi caut să mai umblu cu ochii prin cursuri... Numai de nu m'o încurca din nou footballul, cum a fost în vară...

— Vre-o întâmplare proastă?

— Şi încă ce proastă! Trebuia să termin cu examenele, când, ca să spun aşa,... nenorocirea a făcut să ajungem în finala Cupei Româniel... Poftim de te mai gândeşte la cursuri...

— Posezi însă, dacă nu mă înşel, o licenţă, nu?

— Da, sunt licenţiat al Institutului naţional de educaţie fizică, unde îmi verific cunoştinţele, fără ratificarea oficială a unei catedre.

Nici nu mă pot gândi însă, deocamdată, la o catedră, câtă vreme mai sunt încă jucător de football şi mai am de furcă cu examenele Facultăţii de Drept.

De-altfel, socotelile mele cele mai urgente şi cele mai pasionate sunt să termin Dreptul şi să plec pentru a-mi lua doctoratul, la Paris.

După doi ani de şedere în Capitala Franţei, în care timp aşi vrea să joc football, fie într'o echipă din prima Divizie, fie într'o echipă din Divizia B., pentru a putea cunoaşte Franţa fără cheltueli prea mari, m'aşi înapoia în România şi m'aşi hotărî atunci ce drumuri va trebui să urmez, pentru a-mi crea o existenţă cât mai bună şi cât mai apropiată de firea şi de sensibilitatea mea...

Subiect primejdios: vârsta

— Câţi ani ai, Dincă?

— Sunt născut în 1910. Am, deci, 26 ani, ceeace în valuta noastră sportivă, înseamnează o vârstă cam înaintată. In străinătate, câmpurile de sport sunt cutreerate de jucători care depăşesc vârsta de 35 ani, tot aşa cum Florelle e mare vedetă de revistă la Paris, în dispreţul celor patru zeci de ani pe care îi are în momentul de faţă.

La noi, actriţa e condamnată la... bătrâneţe la 28 ani, iar jucătorul de football, încadrat în aceiaş concepţie, e comentat cu un început de melancolie, când a depăşit etatea de 25 de ani...

Deaceea, m'am... apreciat singur, pentru a nu oferi prilejul lumii să sublinieze, aflându-mi cei 26 ani pe care îi port cu mine, că „e destul de bătrân Schileru"...

Genealogie...

— Apropo? De unde vine numele ăsta de Schileru? Fiindcă e un nume pe care nu l-am mai întâlnit până a nu se fi produs apariţia dumitale în lumea sportului?

— Numele acesta de Schileru este un nume... strict personal şi el se trage dela comuna Schila, din judeţul Gorj, unde bunicul meu, fost de 13 ori parlamentar, avea o mare mină de antracit.

Locuitorii din Schila se numeau, toţi, schileri, ca o definiţie generică, iar noi pentrucă eram familia de boeri din comună, am rămas cu numele propriu de Schileru.

De-altfel, trebuie să-ţi spun că moşia noastră Mosculeşti, se numea halta Dincuşor Schileru. Eram băiatul boerului. Al unuia dintre cei mai mari boeri din Gorj...

Privilegiul naşterii mi-a pus la dispoziţie, deaceea, o copilărie feerică, plină de capricii, de răsfăţuri şi de mulţumiri. Un adevărat crâmpeiu de basm...

Pe locomotivă

Mi-aduc aminte că, la 13 ani, mă amuzam sub chip de mecanic, conducând trenul dela halta noastră până la Filiaşi. Mă învăţase mecanicul să conduc trenul şi tot el îmi încredinţase apoi, după un scurt apprentisaj, comanda trenului... Ce vrei, fiului de boer, nu i se putea refuza nimic...

Am rămas, din vremurile acelea, cu o mare dragoste pentru viaţa de ţară, deşi, de când m'am consacrat activităţii footballistice, am avut de foarte puţine ori răgazul de a mă refugia în liniştea reconfortantă a vieţii de ţară...

Azi aici, mâine'n Focşani

— Studiile, unde ţi le-ai făcut?

Războiul m'a apucat la Huşi, unde am făcut clasa III-a primară. Am urmat apoi clasa IV-a primară şi primele două clase de liceu la Târgu Jiu, am poposit cu clasele II şi IV la liceul Lazăr din Bucureşti, m'am mutat cu clasa V-a la Timişoara, — unde am fost coleg cu Sepi, — şi mi-am terminat voiajul scolastic la Liceul Internat din Iaşi, unde am făcut ultimele trei clase ale cursului superior...

— Dar cum a devenit cazul cu şcoala dumitale, de te-ai plimbat de colo până colo?

— Mutarea dela Târgu Jiu la Bucureşti a fost firească. Tata era atunci parlamentar şi se stabilise în Capitală. Bineînţeles, am lăsat Târgul Jiu-ul şi am venit în Bucureşti, înscriindu-mă la Liceul Lazăr...

Mirajul Timişoarei

Plecarea la Timişoara n'a mai fost însă atât de firească. La Timişoara am ajuns din cauza... footballului. De mic copil mă pasionam pentru tot ce era viaţă footballistică şi mă gândeam ca la un oraş minune la Timişoara, unde era citadela supremă a footballului şi unde faimosul Chinezul al vremurilor de odinioară, strălucea cu o autoritate suverană...

Ce mai încolo şi încoace: ardeam de nerăbdare să cunosc Timişoara, ridicând în mintea mea de copil imaginea unui oraş extraordinar, cu mingi de football pe toate străzile, cu jucători nunăţii footballistice: goaluri marcate de nunăţii footbalistice: goaluri marcate de la 50 metri, mingi apărate dela 2 metri, cornere introduse direct în poartă, driblinguri dintr'un goal în celălalt, etc. Copil, ce vrei...

Cum să ajung însă la Timişoara?

Prilejul l-am dibuit în persoana unui văr al meu, director la Şcoala superioară P. T. T., din Timişoara şi conferenţiar la Politechnică, pe care l-am rugat până l-am convins, să stărue pe lângă părinţii mei să urmez cursul superior la Timişoara, unde ar fi un liceu excelent.

Intervenţia vărului meu s'a încheiat favorabil şi în toamnă am luat drumul Timişoarei, unde, după cum ţi-am spus şi adineaori, am fost coleg de bancă cu Gaţian Sepi. Tot în acel timp am fost coleg de şcoală cu Sfera, Deheleanu, Ghilezan, Tatarcu, etc., iar cu Ciolac am fost coleg de club la Banatul.

— Nu mi-ai spus că ai jucat football până la Timişoara...

— Mai încape întrebare: sigur că am jucat. Parcă mă văd la 12 ani, centru înaintaş în echipa Sportul Gorjean, din Târgu Jiu şi susţinând un „mare match" cu Craiovan din Craiova, în rândurile căruia juca d. Traian Dumitrescu, actualul medic al Onefului...

Pe desbrăcate!

Bineînţeles, am fost bătuţi. Dar ce bătaie!.. 11 goaluri ne marcase Craiovanul şi ai dracului bandiţi luptau din răsputeri pentru a marca şi al 12-lea goal, care, conform uzanţelor depe vremea aceea, le-ar fi adus mingea, drept pradă de răsboi...

Aşa era la provincie... Când pierdeai cu 15-0 baremi, ţi se lua întreg echipamentul: ghete, tricouri, chiloţi, tot.

Venit în Bucureşti, pentru a-mi continua studiile la liceul Lazăr, m'am înscris la Racing Club, un club de categoria III-a şi care avea şi echipă de juniori.

Am jucat la juniori, jucând pentru prima oară, în pantofi de crep, împotriva Macabilor!..

La Timişoara, unde ajunsesem cu povestirea, m'am înscris în echipa de pitici a clubului Banatul, pe atunci grupare de frunte în footballul românesc. Ca antrenor al echipei funcţiona Frantz Demö, o mare somitate în materie. Ce lecţii de football ne dădea acest Frantz Demö.

— Dar parcă plecaseşi la Timişoara şi pentru a învăţa...

— Natural, trebuia să învăţ şi carte... Timpul liber mi-l petreceam însă pe maidanele Timişoarei, unde, pretutindeni, se improvizase terenuri de football, iar sute şi mii de tineri, de toate vârstele, cultivau cu o neegalată frenezie religia footballului...

Ghetele vorbeşte

— Şi dece ai plecat din Timişoara?

— Dece am plecat? Fiindcă într'o lună am rupt zece perechi de ghete! Urmam cursurile la liceul „Diaconescu Loga", iar cu internatul eram la „Casa Invăţătorilor", unde pe cimentul din curte, jucam football cu cutii de conserve. Când a venit tata pe acolo şi a văzut care e situaţia, s'a speriat şi m'a luat repede, transferându-mă la liceul Internat din Iaşi, despre care auzise, — şi aşa este, de-altfel, — că este cel mai bun liceu din ţară...

Am ajuns astfel la Iaşi...

O confuzie agreabilă

Aici, să ascultaţi povestea. Intâmplându-se să port la butonieră o insignă a Chinezului, ieşenii m'au luat drept un jucător al vişiniilor... Iţi poţi închipui deci senzaţia pe care am provocat-o în capitala Moldovei... Când treceam pe stradă, eram arătat cu degetul, ca o mare vedetă de cinema, iar cele două cluburi principale ale Iaşilor, Concordia şi Victoria, şi-au pus la contribuţie toate sistemele lor de seducţiune, pentru a mă achiziţiona!!!

In cele din urmă, graţie domnilor ing. Partenie şi Ioanovici, „bătălia" a fost câştigată de Concordia...

Dintre matchurile pe care le-am susţinut în pasagera mea calitate de ieşean, voiu pomeni întâlnirea Iaşi-Chişinău, în care am jucat împotriva fraţilor Vâlcov... Chişinăul a câştigat cu 4-3, iar goalurile Iaşului au fost, toate, înscrise de mine...

— Apropo: n'au băgat de seamă ieşenii că... nu prea eşti dela Chinezul, când te-au văzut jucând?

— Nici pomeneală. Footballul ieşean era pe atunci atât de slab, încât eu eram într'adevăr cel mai teribil jucător din oraş. Chiorul în ţara orbilor..

Cu mutatul

Ba pusese şi Chişinăul ochii pe mine şi eu suflet slab n'am aşteptat să fiu chemat de două ori: am trecut la Sporting... N'am jucat însă decât trei matchuri, căci m'am îmbolnăvit şi m'am înapoiat la Iaşi, unde m'am înscris la Universitatea, o grupare care tocmai se înfiinţase...

— Cam multe cluburi ai schimbat, Dincă...

— Stai, că până acum nu e nimic. Sunt, cred, jucătorul care a schimbat cele mai multe cluburi. Luându-mi bacalaureatul, la Iaşi, am plecat la Târgu-Jiu, unde am revenit în rândurile Sportului Gorjean...

Poate că aici aşi fi rămas mai multă vreme. S'a întâmplat însă că Sportul Gorjean nu şi-a achitat nişte taxe federale şi Federaţia, după câteva avertismente, a radiat gruparea. Liber fiind m'am înscris la Generala din Craiova şi în fiecare zi de match, eram luat cu maşina dela Târgu Jiu şi transportat la Craiova, pentru a întări rândurile Generalei...

Mai târziu, cei dela Generala, văzând că sunt hotărât să plec la Bucureşti pentru a-mi continua studiile, m'au transferat la Generala din Capitală.

Am jucat trei matchuri şi sub culorile Generalei, până ce am acceptat curtea pe care mi-o făcea C. F. R.-ul prin Bauer şi prin Sfetcovski, pe care îl cunoşteam dela Chişinău... C. F. R.-ul avea teren, avea echipament, Generala n'avea; gata: am trecut dincolo...

Un penalty cu bucluc

Legitimarea mea pentru C. F. R. mi-a fost însă fatală.

Intr'una din zile am jucat un match amical împotriva Olimpiei. Eu eram inter-dreapta,! centru juca Aburdan, iar inter-stânga era Petea Vâlcov.

La un moment dat se produce un penalty în careul Olimpiei. Cine bate? Schileru! Trag şi, ghinionul dracului, portarul Olimpiei sesizează direcţia şi apără. Din blocajul lui, mingea a ricoşat în teren şi atunci, repede ,am înaintat să trag din nou. Portarul mi s'a aruncat însă la picioare. In imposibilitate de a mă mai opri la timp, l-am lovit cu piciorul în obraz...

Portarul a leşinat, lumea a invadat terenul, s'a produs scandal, iar a doua zi Olimpia a făcut contestaţie împotriva mea pe chestie de joc brutal. Fitilul îl băgase Generala, fiindcă trecusem la C. F. R., iar Turda, care voia să mă ia şi căreia îi făgăduisem de-altfel... mâna, a pus şi ea o vorbă bună...

Un moment... «istoric» în viaţa lui Dincă Schileru: o strângere de mână a d-lui Joseph Moscinsky, preşedintele republicii poloneze

In munţi...

Cărând... lemne...

Pomelnic

Am încăput astfel pe mâna domnului Luchide, care, cercetând dosarele, a rămas perplex:

— Dumneata ai jucat la Sportul Gorjean?

— Da...

— Şi la Concordia?

— Da...

— Şi la Racing?

— Da...

— Şi la Sporting?

— Da...

— Şi la Banatul?

— Da...

— Şi la Universitatea?

— Da....

— Dumneata ştii că ai jucat prin fraudă la toate aceste grupări?

Şi mi-a ars o suspendare de 6 luni de zile...

N'am executat însă decât două luni din pedeapsă, fiindcă a intervenit o graţiere, pe care gurile rele au pus-o în legătură cu legitimarea mea la Sportul Studenţesc...

La Sportul Studenţesc am stat trei ani...

— Se poate spune deci că... te-ai odihnit!...

— Da, însfârşit, m'am odihnit... M'am odihnit însă de nevoie, fiindcă nu mi se dădea drumul să plec. Vreme de doi ani m'am străduit să plec dela Sportul Studenţesc, dar nu mi-a fost cu putinţă...

Mi-era foarte drag Piki Chiriceanu, ţineam foarte mult şi la Titel, dar mă trăgea inima spre Juventus, care, pe atunci avea cel mai frumos teren din Capitală. De fapt întâi am vrut să trec la Unirea Tricolor, dar d. Lucescu m'a refuzat, spunând că nu vrea să se strice cu d. Luchide din cauza mea...

In cele din urmă însă, am reuşit să evadez, — ăsta e cuvântul : să evadez, — dela Sportul Studenţesc, şi să ajung la Unirea Tricolor, unde am găsit o ambianţă încântătoare de unde nu cred că voi mai continua balada footballistului grăbit.

— Alte sporturi mai practici ?

— Cum de nu: înnot, tennis, turism, patinaj şi mai cu seamă sky, care este marea mea pasiune...

— Ai trac înaintea matchurilor?

— O să te mire ce-ţi spun, dar e adevărul adevărat: cu două trei zile înainte de match sunt cuprins de trac... Adorm greu... N'am poftă la mâncare... Mă preocupă până la enervare chestiunea matchului... Insfârşit, nu sunt în apele mele.

Dimpotrivă, în ziua matchului sunt omul cel mai calm depe lume...

Superlative

— Fiindcă ne găsim la superlative: care este cel mai bun jucător de football pe care l-ai văzut evoluând ?

— Ştiu şi eu... Poate Busby, dela Liverpool, poate Opata, dela vechiul M. T. K.

— Dar cel mai bun jucător român ?

— Fără discuţie: Bodola! Este un jucător care dă maximum de randament cu un minimum de efort. In plus, este înzestrat cu un start excepţional de repede.

Pe vară, la Onef, când ne pregăteam pentru Balcaniadă, într'una din zile, după o oră de antrenament în draci, Costel Rădulescu, managerul echipei, a instituit un premiu, — o halbă de bere, — pentru jucătorul care ajunge cel dintâi, în faţa tribunei regale.

Bodola ne-a pierdut pe drum.

Distracţii

— Cum te distrezi ?

— Un teatru, din când în când, simparticând pe Valentineanu şi pe Elvira Godeanu, — care unde mai pui că e şi gorjeancă, — şi un cinematograf.

La sky...

Pe vapor: în drum spre Orient

Când eram mai june, mă atrăgeau balurile şi seratele dansante.

Acum nu mă mai interesează.

Prefer, — dacă nu e prea ruşinos s'o spun, — amuzamentul unei farse... Parcă aşi fi un actor, aşa îmi plac farsele.

O farsă... politică

— In cazul acesta, presupun că trebuie să ai în palmaresul d-tale şi «una grozavă»...

— Nu ştiu dacă o vei găsi «grozavă», dar, în orice caz, o farsă delicioasă i-am făcut-o, caldă, proaspătă, d-lui Likiardopol, secretarul Tennis Clubului căruia, divulgându-mă, mă grăbesc să-i cer scuze...

Trebuia să înceapă, acum ni Septembrie, campionatele naţionale de tennis şi informaţiile din gazete anunţau că înscrierile, însoţite de taxa de 200 lei, se primesc la d. Likiardopol, secretarul Tennis Clubului...

Nu ştiu cum, citind aceste informaţii, îm ivine în minte scenariul unei farse.

Chem, la telefon Teennis Clubul.

— Allo, pe d. Likiardopol.

— Chiar el la telefon.

— Am onoare, domnule Likiardopol. Aici e avocatul Rădulescu... Savel. Am un comision din partea a doi prieteni din Timişoara.

— Anume ce ?

— Păi... ar vrea să se înscrie la campionatele de tennis...

— De la ce club sunt?

— De la... Politechnica.

— O să fie cam dificil d-le avocat... Politechnica ne datorează nişte taxe...

— Tocmai, ştiu, dar prietenii, mei mi-au comunicat că venind la Bucureşti vor depune atât taxele Politechnicei cât şi taxa de 200 lei pe care aţi anunţat-o în ziare...

—Bine, d-le avocat. In cazul, acesta să fac înscrierile... Cum se numesc jucătorii ?

— Unul se numeşte... se numeştee Stoiadinovici Milan şi locueşte...

— Nu, mersi, nu e nevoie de adresă... Şi celălalt jucător cum se numeşte ?

— Celălalt... nAtonescu... Victor..

După ce s'a făcut tragerea la sorţi pe programul primei zile a campionatelor:

Teren central, ora trei p. m.: Stoiadinovici Milan contra T. Bogdănescu.

Teren 4, ora 3 p. m. : Antonescu Victor contra M. Grigorescu.

...A doua zi, «jucătorii» Stoiadinovici şi Antonescu erau scratchaţi. Adică erau declaraţi învinşi prin neprezentare!..

— Cu alte farse nu te ocupi? nu faci de pildă... politică?

— De când mă ocup cu foot-ballul, mă pasionează mai puţin elementul politic...

Inainte vreme însă, am avut un conflict... politic cu fratele meu Aristică. Taică-miu fusese membru important al partidului liberal şi mai cu seamă una din figurile cele mai proeminente ale organizaţiei de Gorj. La moartea lui, d. G. Tătărăscu actualul prim ministru care ne cunoaşte bine familia a devenit tutorele meu, crescându-mă, cum s'ar spune în tradiţia liberală. Dimpotrivă, fratele meu Aristică fiindcă fusese botezat de d. Grigore Iunian avea vederi naţional-ţărăniste.

De aci s'a produs într'o bună zi un schimb de cuvinte şi fiind într'o condiţie fizică mai bună ca fratele meu l-am «determinat» să ţină cu liberalii.

Cred că după ce voi abandona cu desăvârşire viaţa sportivă, mă voi consacra politicei. Asta însă târziu. Foarte târziu.

— Şi acum, ca să încheem interview-ul Spune-mi care ţi-e idealul ?

— După cum ţi-am spus şi la începutul convorbirii, aşi vrea să plec în Franţa, să stau acolo doi ani, să-mi iau doctoratul, să mă întorc apoi în ţară şi... să mă însor.

Dar ştii ce nuntă visez ?

O nuntă iarna, la Schitul Peştera de pe Ialomicioara, în costume de sky, ca apoi după oficierea cununiei religioase, de către călugării dela schit, să pornim la vale cu skiurile în cel mai fascinant voiaj de nuntă...

— In cazul acesta, e obligatoriu o soţie, care ştie să skieze..

— Nici vorbă.

— Te pomeneşti că-ai şi găsit-o.

...Dincă Schileru nu mai răspunde. Se mulţumeşte să arboreze un zâmbet, care nu e atât de... indescifrabil.

Jack Berariu